

"Ik had ook nooit moeten zeggen tegen de corpscommandant dat..."

Ik had ook nooit moeten zeggen tegen de corpscommandant dat hij de eerste zou zijn die er aan ging als ik de kans kreeg bij Red Alert en de manschappen voorzien zouden zijn van een magazijn voor hun FAL, dat was ook vreselijk brutaal van mij, die arme befsnor werd helemaal bleek met een soort maarschalksstaf onder zijn arm en zei met bevende stem: "Zukke jongens as jij hebben wij hier liever niet!"

Wat had die man me een gelijk! Na zijn ulo opleiding had hij de militaire academie gedaan.

Hij herpakte zich, streek de punten van zijn knevel op en baste zijn standaard lesje.

"En als je terug komt zal ik zorgen dat je het zwaar krijgt! Achttien maanden lang plees schrobben en stront ruimen. Wie zich gedraagt als stront hoort ook bij stront, vuile rooie rakker! Ik zal je afgeneukte suffice kop persoonlijk door de plee trekken!" beweerde de luhannes met een veel betekenende blik .

"Dan zit ik al lang in Antwerpen en zie je maar! Mij krijg je niet! Hier kom ik nooit meer terug!" zei ik glimlachend.

"Dat zullen we nog wel eens zien! We laten je uitleveren in de naam der Koningin!" zei hij krijgshaftig en snoof uit frustratie.

Mokkend trok hij af naar zijn kamer en ik zwaaide naar de onnozele halsen die moesten exerceren.

"Goed je best doen jongens, anders worden de akela en de hopman ook nog kwaad!" riep ik ze nog lachend na en stapte in de Jeep die mij naar het station bracht. Er ging niets boven een eigen chauffeur.

Na anderhalve dag was ik weer vrij man.

IK vond het een zootje sukkels die onder officieren en officieren. Maatschappelijke niksnutten. Proto fascisten.

De Friese kunst collegaatjes? Ik vind ze niet langer dom, ook niet in hunne vlucht naar voren in de agressie tegen mij, want het zit allemaal tussen hun oren. Argwaan alom tegen mij.

Laat ik nou eens de artiesten nemen van de Bildtse kunstenaarsvereniging. Ik bood in 2009 aan om een non profit boekje te schrijven over de deelnemers.

Ik zou er niets aan verdienen. Men wees het af. De een wilde dit de ander dat, overeenstemming werd niet bereikt in het kunstenaarsklupje dat nog in de jaren 50 lijkt te verkeren.

Ze waren immers "anti-commercieel".

Ik nodigde de leden van de kunstrking bij ons thuis uit in 2009. Ze zagen er hongerig uit. We haalden Chinees voor ze. Op onze kosten. Ze verklaarden na afloop hoffelijk dat "vriendschap" niet te koop was.

Ging op bezoek bij de Friese fotograaf GJ P. en zijn echtgenote. Men was duidelijk "verlegen" met ons bezoek. We moeten maar niet meer langs komen. Waarvan akte.

Erg handig van deze fotograaf.

Fotos voor mijn catalogi worden dan maar liever gemaakt door een enthousiaste Amsterdamse fotograaf. Je wilt als ex-Amsterdammer steeds weer de Friese collegaatjes tegemoet komen: het stuit af op botheid, vijandigheid en onwil.

JE STELT JE sinds 1978 POSITIEF OP IN FRIESLAND-KUNSTENAARSLAND en krijgt vervolgens bakken vol achterdocht, argwaan, haat en jaloezie op je dak.

Zou het komen doordat ik ex- Amsterdammer ben waar men geheel anders om gaat in het kunstenaarsplantsoen met elkaar in de rooksalon van de sociëteit Arti et Amicitiae?

Het kan niet anders dan aan de Friese kunstenaarsmentaliteit liggen want ook de Friese weblogger is al jaren bezig met ongefundeerde beschuldigingen en zegt volgens weblogster X. "dat ik niet te vertrouwen ben".

Kent de Friese weblogger mij dan, zult u mij vragen.

Ik heb de man nooit gesproken of ontmoet, maar hij beweert "alles" van mij te weten. Meer dan ik zelf weet. En dat verdient toch wel de poedelprijs!

Voor de agressieve Grunninger kunstariest Siep van de Berg werd ik telefonisch gewaarschuwd in 1985 door galeriehouder Aiko van Hulsen. Bij de galerie van Aiko had Siep de ruiten ingegooid omdat Jan Montyn daar tentoon stelde. Jan had als tiener gediend bij de Duitse Marine. Wist Jan veel als knulletje van 17. Veertig jaar naar WO 2 werd Montyn nog voor de voeten gegooid dat ie de verkeerde kant had gekozen.

Na de oorlog werd iedere vaderlander op slag een dappere verzetsstrijder. Ik heb wat lulverhalen aan gehoord van dat soort ouwe hoeren.

Van Siep kreeg ik een brief vol hakenkruizen en een getekende galg voor mij bedoeld met de mededeling dattie wel even de ramen bij mij kwam in gooien en daarna op tieperende marxistieseleninistische wijze molotovcocktails naar binnen zou gooien omdat ik tegen misbruik van aankoopgelden had geschreven, een rel die landelijk bekend werd.

Als reactie richtte ik de Minsiter Brinkman fanclub op. Wekenlang telefoonterreur van de collegaatjes met scheldpartijen.

Geen probleem, ik trok de telefoon er uit uiteindelijk.

Het laatste dreigement is jan. 2013 geweest door drs. Huub Mous met een rechtszaak tegen mij en in 2007 door Rommert Boonstra, die stomdronken op de inrichting van mijn tentoonstelling in de Bourgogne kwam en schreeuwde dat er een hele ploeg Friezen onderweg was om de schilderijen kort en klein te slaan.

Ik reageerde laconiek met: Als ze aankomen zetten krijgen ze van mij eerst een pot bier, daarna gaan we het Friese volkslied zingen, plus een moot ouwe kruidenkaas, plus een zak Friese Boterduimpjes om een bodempje te leggen voor het drank bachanaal en dan wijs ik ze de weg naar een Chambre d'hote, waar ze flink afgezet worden.

Ik ken namelijk de Friese collegaatjes als rustige piepel en bij een kruik Boomsma en Grolsch zijn het in een mum van tijd echte gevoelige poweten, net als ik zelf, als kunsariest dan, bij tijd en wijle.

En dan vallen we elkaar huilend van het lachen in de armen, krijgt ras-feministe Martine Bakker een dikke tuut op haar toet en wenen we tranen van inspiratief geluk dat we malkander in den vreemde hebben gevonden en weten we zeker: "Alle Menschen werden Brüder!"

Alleen van Lutz Jacobi blijf ik af, die moet eerst door de wasstraat voor vrachtwagens, dan zit haar

peenhaar weer goed.

© augustus 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl